

DICTATURA

Dr. N. Stănicel

Nu cu mult timp în urmă s-a jucat pe marea scenă a lumii cea mai penibilă și sângeroasă piesă a istoriei intitulată „DICTATURA“. Autorul nu putea fi decât DIAVOLUL care și-a folosit ca regizori, principalii săi colaboratori, cărora le-a dat nume de oameni pentru a nu fi recunoscuți. Pe cel din Estul Europei l-a pregătit mai întâi trimițându-l să studieze Seminarul la Tbilisi; dar neînțelegându-l pe Dumnezeu și fiind incapabil să-i urmeze sfaturile care-l învățau să facă numai binele, a fugit din Seminar făcându-se revoluționar. Se simțea puternic atras de Satana care-l conducea din umbră. Îi plăcea prea mult mirosul de sânge pe care l-a vărsat fără milă tot timpul cât s-a aflat în fruntea celui mai mare stat, folosind cele mai drăcești metode. A purtat mai multe nume, dar niciodată pe cel cu care fusese botezat creștinește de buna sa mamă. Copil fiind i s-a spus SOSO. Apoi ca revoluționar s-a numit KOKA ca în final, când a devenit TIRAN cu puteri nelimitate să intre în istorie cu numele de STALIN.

A fost foarte supărat pe Dumnezeu, dând ordin ca toate lăcașurile sale să fie demolate, iar preoții întemnițați. Dar și despre alte fapte ale acestui credincios colaborator al Satanei și denigrator al lui Dumnezeu vom vorbi ceva mai târziu.

În piesă, rolurile principale n-au mai fost distribuite adevăratelor valori care au fost marginalizate și considerate reacționare, ci GLOATEI care executa orbește orice ordin al regizorului.

Cei fără creier din gloată, aplaudau neîncetat la cel mai mic gest al stăpânului, iar cei fără suflet s-au transformat în trepădușii acestuia... Nici unii nici alții nu știau ce se ascunde în spatele acestor abili regizori. Când și-au dat seama, era prea târziu. Cătușele erau prea strânse pentru a mai putea face vreun gest de protest. Siberia era deja plină de gulaguri care îi așteptau. Tragedia se generalizase.

În Apusul Europei, ceva mai târziu, prin anii 1922 a început derularea aceleiași piese cu același nume însă cu un regizor ceva mai blând, dar tot colaborator al Satanei. Numele lui era Benito Mussolini, iar dacă n-ar fi fost atât de vanitos poate ar fi avut o altă soartă. Fără îndoială că biografia sa este interesantă. Într-un singur an (1925-1926) s-au încercat asupra sa patru atentate, toate nereușite.

În timpul celui de-al doilea atentat, când o bătrână irlandeză nebună a tras un foc de revolver zgâriindu-i nasul, el a pronunțat celebra frază cu caracter revoluționar: „Dacă merg înainte, urmează-mă. Dacă dau înapoi, omoară-mă. Dacă mor, răz-bună-mă!“.

După cel de-al patrulea atentat când tânărul care a tras asupra sa a fost linșat de mulțime, Mussolini a exclamat nemulțumit: „Ce monstruoasă, să faci dintr-un copil, instrumentul unei crime!“

Până în anul 1935 acțiunile lui au avut un caracter care-l deosebea total de cei doi mari criminali ai sistemelor pe care le-au patronat, Stalin și Hitler. Însă din acest an, încep erorile. Cucerirea Etiopiei a fost o eroare politică. Apoi pactul cu nazismul lui Hitler și aderarea la celebra axă BERLIN-ROMA-TOKIO, l-a coborât în galeria tiranilor. Mussolini a fost un actor înnăscut. El căuta să placă atât personalităților cu care venea în contact, cât și mulțimilor. L-au vizitat personalități marcante, printre care Churchill. Doamna Marie Curie, Gandhi, Marconi etc... Îi plăcea muzica: când l-a primit pe Paderewski, l-a acompaniat pe acesta la vioară... Toate aceste trăsături inclusiv faptul că absolvise școala normală și Universitatea din Bologna îl diferenția de ceilalți doi dictatori menționați mai înainte.

În 1933 vine la putere în Germania alt pericolos colaborator al Satanei, care regizează piesa tragică a dictaturii naziste. Ascensiunea sa a fost posibilă cu ajutorul bancherilor evrei pe care i-a arestat chiar din prima zi în care a luat puterea... HITLER a făcut o carieră politică rapidă și scurtă. La 44 de ani era deja dictator, ca la 56 de ani totul să se termine... Trăsătura caracteristică a acestui paranoic care a reușit să îngrozească Europa și să declanșeze cel de-al doilea război mondial, a fost extraordinara sa voință. Era imposibil să se acționeze asupra voinței sale. Tiraniza, ca orice paranoic, pe cei din jur, necedînd niciodată. Convingerile lui prea ferme, considerând că el are întotdeauna dreptate, i-au adus pieirea.

La Stalingrad când trupele germane pierduseră orice speranță, iar generalul Paulus îi cere lui Hitler aprobarea de a se retrage, acesta îi răspunde: „Este interzis să vă predați. Veți lupta până la ultimul om,

apărându-vă poziția“. Generalul PAULUS este avansat la gradul de mareșal pe date de 24 ianuarie 1943, iar la 31 aceeași lună este luat prizonier. Grosul armatei germane este făcut prizonier împreună cu corpul 5 și corpul 6 al armatei române, iar trupele italiene și maghiare ies complet și definitiv din luptă. Hitler nu putea fi contrazis. Aceleași ordine greșite și comunicarea defectuoasă între generalii care comandau trupele pregătite pentru a contracara debarcarea ce a avut loc la Normandia în anul 1944, au dus de fapt la prăbușirea monstrului nazist. Voința diavolului a făcut ca principalii săi colaboratori să fie tot niște odioși criminali care au înființat și patronat înricoșătoarele lagăre de exterminare prin metode pe care numai satana le putea imagina. Cine n-a auzit de Auschwitz, Dakau sau Buchenwald unde milioane de oameni nevinovați decât de faptul că s-au născut evrei, țigani sau handicapați au fost gazați, înfomețați, murind de inaniție sau împușcați... Bestialitatea a mers până acolo încât din pielea acestor nefericite victime au făcut abajoare, iar din grăsimea lor săpun. Da, ați citit bine! Am trăit dezgustul de a vedea cum un ofițer german venit în anul 1942 de pe front pentru a încărca niște matriale de la fabrica unde lucram atunci, arăta unui grup de muncitori un săpun pe care era scris JÜDISCHE SEIFE scoțând totodată din buzunar o fotografie cu care se mândrea înfățișând trupurile spânzurate a câtorva tineri ruși cu mâinile legate la spate, iar la picioarele lor pe o pancartă era scris „Noch ein partizan“.

Imaginea aceluși ofițer plin de el, care trăda în-doctrinarea criminală pe care nazismul i-o inoculase, m-a urmărit mereu.

I-am văzut pe nemți în plină glorie când nimeni n-ar fi crezut că vor fi învinși de istorie, când cucerirea țărilor Europei după bunul lor plac, neputând sta nimeni în calea lor, la începutul războiului. Impresionau prin ținută și disciplină, nelipsindu-le însă aroganța.

Întâmplarea a făcut să-i văd și în postura jalnică de prizonieri mărșăluind pe străzile Brașovului sub paza severă a sovieticilor, care-i preluase de la armata română care-i dezarmase, de la cei care până mai ieri le fuseseră camarazi de luptă. Dar absurdul acestei forme supreme de violență care este războiul este de neînțeles.

Hitler a fost un om bolnav. Nu numai psihic, deoarece nu există nici un dubiu că a fost atins de paranoia, ci și fizic. Dr. Dietrich care l-a studiat, spune despre el că era un demoniac, un anormal, un megaloman. Disprețuia oamenii, considerându-i niște obiecte. Și totuși față de copii și câini manifesta un oarecare interes. Avea o memorie prodigioasă și acționa cu vigoare în fața obstacolelor. Era obsedat de gândul că trebuie să construiască un Reich pentru o mie de ani.

Hitler după ce ia puterea, instituie dictatura și-și elimină pe rând adversarii politici. În timpul războiului a fost grav bolnav în 1942 de o afecțiune care n-a putut fi diagnosticată. În 1943 prezintă primele simptome ale Bolii Parkinson care progresează rapid încât în ultimii săi doi ani de viață ajunsese aproape să nu mai poată semna documentele din cauza tremurăturilor mâinilor. În ultimele luni înainte de a se sinucide, folosea chiar bastonul când mergea.

La 20 iulie 1944 se comite un atentat asupra sa din care scapă, însă își pierde auzul din cauza exploziei.

Biografia celui care a organizat acest atentat nereușit, din păcate, este impresionantă și nu întâmplător astăzi, când de curând s-au împlinit 100 de ani de la nașterea sa, preotului Dietrich Bonhoeffer căci despre el este vorba, organizațiile pentru apărarea drepturilor omului îl consideră una dintre cele mai profunde personalități ale sec. XX prin faptele și scrierile sale. Tatăl său a fost unul dintre cei mai renumiți psihiatri germani, iar el era doctor al Universității din Berlin în teologie... La doar două zile de la preluarea puterii de către Hitler, ține o conferință la radio focalizată pe diferența dintre un conducător (Führer) și un amăgitor (Verführer). Emisiunea este întreruptă din ordinul Cancelariei reichului... Se refugiază la Londra între anii 1933 și 1935 unde este pastor la două biserici. Deși este avertizat de serviciile secrete engleze de riscul ce-l poate prezenta reînțoarcerea sa în Germania, totuși el revine acasă.

Gestapoul îi interzice să mai predice. Totuși în mod cu totul surprinzător – un adevărat mister, reușește să se înroleze în serviciile secrete ale armatei. Vine în contact cu numeroși opozanți ai nazismului elaborând împreună cu aceștia planuri de înlăturare de la putere a dictatorului. Ia legătura și cu agenți secreți britanici și cu sprijin financiar britanic. Deoarece vedea în Hitler un mare pericol la adresa întregii umanități, un anticrist feroce, încă din anul 1939 se alătură unui grup de ofițeri superiori care doreau să răstoarne regimul nazist asasinându-l pe dictator. Gestapoul descoperind-ul după ce atentatul din 20 iulie 1944 a eșuat, este arestat și trimis mai întâi într-un lagăr apoi într-o închisoare și este executat prin spânzurătoare în zorii zilei de 9 aprilie 1945 – la doar câteva zile înainte de capitularea Germaniei. Un medic german care a asistat la execuție, povestește: „Ajuns la locul execuției a îngeununchiat spunând o rugăciune. Purta pe chipul său o seninătate de nedescris“.

Considerat martir, statuia lui se află printre cele zece alte statui ale martirilor creștini ai secolului XX care împodobesc ușa de apus a Catdraliei Westminster din Londra.

Se pare că aprecierea făcută de către Dr. Dietrich privind spiritualitatea lui Hitler și anume că aceasta s-ar situa între geniu și nebunie, ar fi exactă. Dacă avem curiozitatea să citim scrisoarea testament a dictatorului datată la 2 aprilie 1945, deci cu foarte puțin timp înainte de a muri, vom rămâne surprinși, acum după mai mult de 60 de ani că, Hitler a fost totuși un vizionar în ciuda comportamentului său malefic. Voi reda unele secvențe din acest document istoric: „În caz de înfrângere a Reichului și până când vor lua avânt naționalismele, asiatic, african și poate Sud-American, vor rămâne în lume doar două puteri în stare să se înfrunte în mod real: Statele Unite și Uniunea Sovietică. Legile istoriei și geografiei condamnă aceste două puteri să se măsoare, fie pe plan militar, fie doar pe plan economic și ideologic. Aceleași legi le condamnă să fie adversarii Europei. Și una și alta din cele două mari puteri, vor manifesta cu siguranță dorința, pe termen mai lung sau mai scurt, să-și asigure sprijinul singurului mare popor european care va supraviețui după război – POPORUL GERMAN.

Aceste afirmații s-au dovedit în timp că au fost exacte.

Hitler a fost un orator care a reușit să capteze masele pe care apoi le-a manevrat conform voinței sale, ducându-le spre dezastru. I-a urât pe evrei pe care i-a exterminat fără milă și pe slavi pe care dorea să-i deporteze undeva la marginea Europei, deși purta în sângele său urme ale ambelor etnii. Ura democrația și creștinismul în egală măsură, asemănându-se din acest punct de vedere cu Stalin. Doi dictatori paranoici care au apărut pe scena lumii în același timp, ca un adevărat blestem, făcând din sec. XX cel mai sângeros veac din istoria omenirii.

Piesa absurdă a istoriei având ca subiect DICTATURA se mai joacă astăzi doar în Coreea de Nord, parțial în China, care în prezent cochetează cu economia de piață și poate nu peste mult timp va părăsi absurdul ideologiei comuniste și în Cuba lui Fidel Castro, care se pare că nu mai are mult de trăit.

Scriitoarea Margaret Yuorcenar spune că Dictatura se caracterizează printr-o grosolană dezordine, iar Panait Istrati spune: „Oricare ar fi ea, Dictatura este un semn de bătrânețe a organismului social. Ea este sistemul care suprimă adversarului toate mijloacele de luptă pentru a și le apropia și practica singură Dictatura se instituie nu pentru că sistemul constituțional n-ar oferi destule mijloace de a pune fierul roșu pe gangrenele sociale, ci fiindcă o mică parte a națiunii avidă de stăpânire și tot atât de nedreaptă, nu mai poate răbda în opoziție, rândul ei de a jupui majoritatea națiunii.

Se impune să renunțăm la dogmele partidelor, ale țărilor, ale claselor, ale religiilor deoarece toate

sunt intransigente și ucigătoare. Da, sunt ucigătoare prin transformările aduse în sufletul omenesc.“

Scriitorul Boris Pasternak, laureat al premiului Nobel, avertizează în lucrarea sa Doctor Jivago, spunând: „Cei mai mulți dintre noi suntem obligați să ducem o viață de duplicitate constantă, sistematică. Sănătatea este bineînțelele afectată dacă zi de zi spunem una și simțim alta, dacă ne umilim în fața a ceea ce ne repugnă și ne bucurăm de ceea ce nu ne aduce altceva decât nefericire. Sistemul nostru nervos nu este o ficțiune, este o parte din organismul nostru, iar sufletul există material și se află în interiorul nostru. Nu ne putem permite să-l călcăm în picioare fără să fim pedepsiți.“

În plin regim stalinist Boris Pasternak a avut curajul să spună adevărul despre esența comunismului.

Stalin care obișnuia să controleze toate listele cu cei condamnați la moarte, având o memorie excepțională, contrasemnând aceste liste împreună cu Molotov, l-a șters de pe listă pe el și pe Mihail Șolohov. Toți s-au mirat de această indulgență a lui Stalin, care nu cunoștea indulgența pentru nimeni.

Toate regimurile totalitare în care dictatura era prezentă și intolerantă, a distrus sufletele oamenilor cu această duplicitate a personalității adoptată de toți oamenii pentru a se autosalva în fața terorii.

Mai la începutul acestei prezentări spuneam că voi mai vorbi despre Stalin. O fac acum prin expunerea unor păreri ale istoricului rus Anton Antonov Ovseenko întâlnite în lucrarea sa „Stalin. Portretul unui tiran“. Acest autor deținea o mulțime de informații de culise despre pătura conducătorilor bolșevici. Tatăl său fusese membru al Comitetului revoluționar de Război condus de Troțki și unul dintre cei mai importanți participanți la Revoluție, până la marea epurare căreia i-a căzut victimă. Luptase de asemenea în Spania. Pentru că a refuzat să-și denunțe tatăl, istoricul a fost închis și trimis în mai multe lagăre. Pentru Ovseenko, Stalin nu este altceva decât un criminal de rând care și-a pus în slujba partidului banii adunați din atacurile banditești din trecut asupra unor bănci și care nu se deosebea de cei de teapa lui decât printr-o neasemuită viclenie, brutalitate și sete de putere. „Printre revoluționarii de profesie, s-a amestecat un criminal de profesie“ – spune Ovseenko. Vorbește apoi despre asasinarea lui Kirov care n-a fost decât opera lui Stalin aranjată din umbră. Au fost uciși nu numai cei care știau ceva despre această crimă ci și soțiile și rudele acestora. Nu trebuie să surprindă pe nimeni că la începutul anilor '30 Stalin a ordonat să fie omorâți milioane de culaci și în afară de aceștia nenumărați prieteni ai acestora. Apoi a trecut la lichidarea vechii gărzi a lui Lenin. Și n-au fost decât vreo 14.000 de

Cekiști. Ovseenko n-a fost un simpatizant al lui Troțki pentru că acesta s-ar fi putut măsura cu Stalin în ce privește dictatura, egoismul și credința în propria infaibilitate.

Despre Lenin, istoricul spune că acesta a manifestat față de Stalin o slăbiciune și o orbire de neînțeles chiar dacă în testamentul său avertiza pe urmași asupra durtății acestuia, a brutalității lui. Stalin a luat puterea folosindu-se de o abilitate greu de înțeles, știind că Lenin ar fi dorit să lase urmaș pe Troțki.

Cruzimea de la centru s-a extins până departe, la periferii în timpul războiului, când cecenii s-au opus evacuării forțate, au fost închiși în șoproane și li s-a dat foc fiind arși de vii. Când nemții se apropiau de Oriol, deținuții închisorii NKVD au fost duși în beciuri, iar acestea au fost inundate cu apă, astfel încât toți cei 5000 de arestați au murit... Situații asemănătoare s-au semnalat și la Lwov.

Despre Hitler se spune că a venit la putere numai datorită lui Stalin și teoriei acestuia despre fascismul social al social-democraților și că singura medalie pe care ar merita-o Tiranul de la Krelin ar fi Crucea de Fier germană, deoarece războiul a fost câștigat nu prin Stalin, principalul răspunzător pentru pierderile uriașe. Întrebarea care trebuie să și-o pună orice cititor al acestei cărți este „Ce fel de partid este acela care a permis unui criminal murdar să se instaleze la Kremlin; ce fel de regim este acela care permite unui Canibal să țină într-o teamă permanentă milioane de oameni, un asasin în masă legat de Hitler, dar care în comparație cu dictatorul german, trebuie considerat un fenomen asiatic și prin urmare mai grav?” Interpretarea lui Antonov Ovseenko duce la condamnarea unei întregi generații sovietice sau ruse și anume la teza că toți au fost vinovați“.

Cominternistul Milovan Djilas care l-a întâlnit de mai multe ori pe Stalin, se întreba: Oare cine a fost Stalin?

„Un mare om de stat, un geniu diabolic, o victimă a dogmei, sau un maniac și un criminal care a pus mâna pe putere“?

Istoricul rus Edvard Radzinsky în voluminoasa sa lucrare extrem de documentată la care a lucrat peste douăzeci de ani, având acces după 1991 la toate documentele cuprinse în arhivele Kremlinului ne prezintă o imagine reală a celui care a condus Uniunea Sovietică și indirect Partidele comuniste din întreaga lume din anul 1924 când a preluat puterea acestui mare stat, și până când a murit în anul 1953.

Lectura acestei lucrări obligă cititorul la o profundă meditație asupra răului care s-a abătut asupra celor care au trăit decenii întregi sub legile absurde ale unei dogme utopice. Dictatorii tirani care s-au

aflat în fruntea statelor cu ideologie comunistă, au mutilat destinele a milioane de oameni. Stalin a fost alături de Hitler, unul dintre cei mai cruzi conducători cunoscuți vreodată în istorie.

Nu întâmplător își alesese ca model, viața altui cumplit despot Ivan cel Groaznic.

Toți niște fii ai diavolului apăruiți pe scena istoriei ca un adevărat blestem, ne-au întunecat viața. Au folosit fără milă argumente aflate în abjectul ființei umane, minciuna, delațiunea, frica permanentă, teroarea și atomizarea societății. Erau convinși că vor reuși, dar s-au înșelat. Binele a învins până la urmă. Omul nou pe care afirmau cu insolentă că-l vor realiza, se întrevedea a fi un monstru asemănător celor care l-au imaginat. Și-au creat servicii secrete care să-i apere folosind teroarea ca argument convingător. Au adunat în jurul lor oameni fără scrupule, fără frica de Dumnezeu pe care l-au batjocorit, oameni asemănători lor. Erau Îngerii Negri școliți în subteranele Imperiului Răului? Cum afirma un nefericit trecător prin infernul lor. Ei au folosit teroarea pentru că este arma psihologică invincibilă – teroarea în toate variantele ei – teroarea continuă.

Acești oameni răi au experimentați rezistența structurii psihologice a omului. Naziștii, comuniștii și în Evul Mediu Inchiziția care din nefericire era emanația malefică a dogmei creștine încăpută pe mâna unor scelerați, au avut nerușinarea să pângărească fără milă ființa umană. Specialiștii afirmă că metodele de tortură au fost preluate de CEKA de la Inchiziție, ca apoi Gestapoul să le preia de la CEKA. Cine se aseamănă, se adună!

Desigur că se mai pot spune multe lucruri despre acești corifei ai răului, dar ne oprim aici, dar despre sistemul pe care l-au slujit vom mai vorbi.

La numai opt ani de la Revoluția din octombrie 1917 și anume în anul 1925, o personalitate a culturii universale, gânditorul portughez Fernando Pessoa scria într-un articol următoarele:

„Spre deosebire de catolicism, Comunismul nu are doctrină. Se înșeală cei ce cred că are. Catolicismul este un sistem dogmatic perfect definit și comprehensibil.“

Comunismul nu este un sistem; este un dogmatism fără sistem – dogmatismul inform al brutalității și disoluției.

Dacă tot gunoiul moral și mintal care există în toate creierile ar putea să fie măturat și adunat la un loc, ca să se formeze cu el o Entitate Gigantică, acesta ar fi Comunismul, inamicul suprem al libertății și umanității, așa cum este tot ce doarme în instinctele psihice josnice existente în fiecare dintre noi. Comunismul nu este o doctrină, fiindcă este o antidoctrină, sau contra doctrină. Tot ce a cucerit omul până astăzi sub aspect moral și mintal, adică Civilizație și Cultură – pe acestea toate el le

inversează ca să formeze o doctrină pe care nu o are.

N-a fost decât o premoniție a unui mare spirit. Totul a fost confirmat în timpul ce s-a scurs de atunci.

Ceszek Kolskowski, spunea că Minciuna este sufletul comunismului/Comunismul a fost un despotism cu consecințe dezastruoase iar Securitatea un Cancer al sufletelor.

Voi reda câteva fraze din lucrarea istoricului rus intitulată Stalin și anume din *Prolog*: În fiecare zi cea mai mare țară din lume se trezea cu numele lui pe buze. În fiecare zi numele său se auzea la radio, răsună în cântece, apărea pe paginile tuturor ziarelor. Acest nume ca fiind cea mai mare distincție, a fost atribuit uzinelor, colhozurilor, străzilor și orașelor. Cu numele lui pe buze mergeau soldații la moarte. Stalingradul în timpul războiului a fost scaldat în sânge, dar orașul care-i purta numele nu s-a predat dușmanului. Victimele proceselor politice ordonate de el, murind, îi proslăveau numele. În lagărele unde milioanele de oameni închiși după gardurile de sârmă ghimpată schimbau cursul râurilor, construiau orașe dincolo de Cercul Polar și mureau cu sutele de mii, totul se înfăptuia sub portretele lui. Statuile lui din granit și din bronz au fost înălțate pe întregul teritoriu al acestei țări imense.

Vorbind despre puternica personalitate a lui Stalin, Winston Churchill povestește: „Stalin ne-a impresionat foarte mult... Când a intrat în sala în care s-a ținut Conferința de la Yalta, toți parcă la comandă ne-am ridicat în picioare – și, lucru ciudat – toți am stat în poziție de drepti. A doua oară am vrut să nu mai repet acest gest, dar parcă o forță extraterestră m-a ridicat autmoat în picioare...” Președintele Roosevelt își amintea și el cu căldură de Joe „unchiul cel bun.”

În anul 1959 când se împlineau 80 de ani de la nașterea lui Stalin, în Camera Comunelor Churchill spunea: „Pentru Rusia a constituit o mare fericire că în acei ani de grele încercări a fost condusă de Stalin, un comandant de oști genial și dârz.”

Cât de mult se pot înșela oamenii și în același timp cât de perfidă este politica. Oare să fi uitat Churchill că Stalin imediat după Yalta s-a năpustit asupra Europei Centrale și de Est impunându-și sistemul și oamenii lui credincioși?

Dar biografia lui Stalin este mult prea vastă încât să fie cuprinsă în această sumară expunere. Totuși câteva date interesante nu le putem omite. Prea puțini știu că Stalin pusese la punct planul de a declanșa cel de-al treilea război mondial în jurul anilor 1951. A fost atunci o perioadă favorabilă pentru URSS de a declanșa această catastrofă. Atunci Uniunea Sovietică deținea cea mai puternică

armată din lume. Avea trupe în toate țările satelit din Europa. Avea pusă la punct apărarea sa antirachetă în jurul Moscovei prin două centuri. Experimenta cu succes arma atomică în anul 1949.

Dacă prima bombă atomică a fost o copie fidelă a bombei americane aruncată la Hiroșima, în 1951 experimentase deja o bombă cu o capacitate dublă față de prima realizată în totalitate după o concepție sovietică. Stalin comunicase deja intenția sa cu ocazia unei conferințe ținută în Cehoslovacia, păstrată însă în mare secret. Dorea să înfăptuiască visul lui Lenin referitoare la extinderea socialismului mai întâi în Europa și apoi în întreaga lume. Dar spre fericirea omenirii, nu s-a realizat.

Între biografiile lui Stalin și a lui Hitler există niște coincidențe aproape mistice: ambii se condamnau unul pe altul. Hitler ca și Stalin a fost cel de-al treilea copil, ceilalți doi dinaintea sa decedaseră. Și Hitler s-a născut într-o familie săracă și circulau legende despre faptul că era copil nelegitim și chiar și tatăl lui Hitler a lucrat un timp ca cizmar. Singura dragoste a lui Hitler s-a sinucis, dar se zvonea, că el ar fi ucis-o. Și cele două regimuri bazate pe ură, se asemănau. Aveau ce învăța unul de la altul.

După Lenin și Troțki, Hitler a fost al treilea învățător al lui Stalin.

Partidul lui Hitler avea multe trăsături comune cu partidul leninist. Și Hitler la fel ca și Stalin a creat un stat puternic care se supunea Conducătorului. Ambii rezolvau la fel de radical problemel ivite: îi declara pe foștii lor partizani, trădători, lichidându-i.

Evenimentele anilor 1935-1938, care au condus la lichidarea întregului partid leninist, au rămas cele mai mari necunoscute ale guvernării lui Stalin. De ce a strivit partidul care i se supusese deja, cu o asemenea cruzime de neînțeles?

Explicația cea mai des auzită – Anormalitatea. Stalin a fost bolnav psihic. Ca dovadă se poate aduce o întâmplare misterioasă: în 1927, profesorul Behterev, a fost chemat să consulte, chipurile, mâna anchilozată a lui Stalin. Se spune că după ce l-a consultat, profesorul a stabilit că suferă de o gravă Paranoia și i-a recomandat retragerea imediată din serviciu. Și curând Moscova l-a înmormântat pe celebrul profesor.

Dar cum era și firesc a venit și sfârșitul acestor Tirani care au tulburat liniștea lumii și au omorât mai mulți oameni decât toate războaiele. Fii diavolului au părăsit această lume, întorcându-se în Iadul de unde au venit.

Cea mai perfectă șiretenie a diavolului constă în silința lui de a ne convinge că el nu există. Dar el a existat atunci când a amăgit omenirea că o va face mai fericită prin dogmele sale utopice.

Le voi descrie în puține cuvinte sfârșitul lor grotesc.

Mussolini a murit ucis de gărzile patriotice italiene care l-au prins în apropierea lacului Como, chiar când încerca să treacă granița dintre Italia și Elveția în ziua de 28 aprilie 1945. După o judecată sumară a fost executat prin împușcare împreună cu amanta sa Clara Petacci și 15 apropiați ai săi care-l însoțeau. A doua zi corpul său și al amantei sale au fost găsite spânzurate cu capul în jos și ciuruite de gloanțe în cârligele unei măcelării din centrul orașului Giulino di Mezzegra. Timp de trei zile au defilat prin fața acestui abominabil tablou cetățenii, care poate până nu de mult îl ovaționau.

Hitler, două zile mai târziu, pe 30 aprilie, s-a sinucis în buncărul său din Berlin sub bombardamentul neîncetat al aliaților care asediaseră orașul, iar rușii intraseră deja în Berlin. Cu o zi mai înainte se căsătorise cu Eva Brown femeia care l-a însoțit cu credință ultimii ani de viață ai dictatorului. Rapoartele vremii spun că Hitler a luat cianură trăgându-și apoi un glonț în tâmpla dreaptă. Eva Brown s-a sinucis și ea înghițind o doză de cianură. Respectându-se indicațiile date de Führer, corpurile lor au fost scoase în grădina aflată în apropierea buncărului, stropite cu benzină, dându-li-se foc. Toată această sinucidere premeditată a avut loc după ce în prealabil Hitler a dat instrucțiuni celor rămași în urma sa, de la care și-a luat rămas bun.

Într-un moment de sinceritate, Beria i-ar fi mărturisit lui Molotov, că el i-a venit de hac lui Stalin.

Stalin obișnuia să invite la vila sa de la Blijnaia, membrii Biroului Politic. Cu ei petrecea până în zorii zilei următoare, când aceștia oboșiți plecau la Moscova. Așa s-a întâmplat și pe 28 februarie 1953. Ce s-a petrecut în acea noapte în camerele vilei de la Blijnaia, nimeni nu știe. Să i se fi făcut vreo injecție care să-i declanșeze accidentul vascular? Un lucru este sigur: Stalin a stat timp de 13 ore fără să primească vreun ajutor medical. Tovarășii săi din Biroul Politic, nu s-au grăbit. Probabil că așteptau de multă vreme o asemenea întâmplare. Așa numitul „Proces al halatelor albe“ se terminase iar la data de 5 martie începea deportarea evreilor în gulaguri. Medicii judecați în procesul amintit mai sus erau toți evrei.

Stalin nu-i iubea pe evrei, dar el n-a acționat niciodată mânat de patimi. Chiar dacă nu-i iubea, persoanele cele mai credincioase lui au fost evreii. Kaganovici, al treilea om în stat era evreu. Dar și nepotul lui Stalin a fost fiul unui evreu.

O întrebare interesantă care se pune. Oare Stalin nu știa că dacă persecută evreii v-a declanșa sentimente antisovietice în Apus? Ba știa... Atunci voia să se răfuiască cu apusul? Dar teroarea pe care Stalin o declanșa în interiorul țării, anunța începerea unui război.

Teroarea instituită prin celebrele procese din anii 1937-1938 au precedat pregătirea țării pentru războiului care a urmat.

Da, Stalin dorea să înceapă Marele Război cu Vestul pentru a zdrobi definitiv Capitalismul. Poate că și această dorință de a arunca lumea într-o catastrofă i-a determinat pe cei din jurul său să-l scoată de pe scena istoriei. Dar fără să fiu cinic aș spune: oare de ce n-au făcut-o?

Stalin face un accident vascular cerebral sever și intră în comă din care n-a mai ieșit, murind în ziua de 5 martie 1953.

O echipă de medici care-l consultă, îi hotărăsc tratamentul făcând tot ce se poate face într-o asemenea situație.

În ziua de 5 martie moare în prezența fiicei sale Zvetlana și a unor membri ai Biroului Politic. A murit în mijlocul groazei și al aparențelor create de el. Tovarășii lui doreau să nu moară atât de repede, pentru a putea aranja în liniște succesiunea la putere. Toată ziua se făceau analize și se scriau buletine ale stării de sănătate.

Zvetlana scria în memoriile sale: „Tata a murit îngrozitor de greu. Fața i s-a întunecat – trăsăturile feței au devenit de nerecunoscut. Agonia a fost cutremurătoare – s-a sufocat sub ochii noștri. În ultima clipă și-a deschis ochii. A avut o privire înfiorătoare, bezmetică și plină de groază în fața morții. Deodată și-a ridicat mâna stângă arătând ceva acolo sus. Acest gest ne-a îngrozit pe toți. Iar în clipa următoare sufletul a făcut un ultim efort, părăsind trupul.“

Imediat după ce moartea s-a instalat, doar Bulganin a rămas lângă mort. Toți ceilalți s-au grăbit la mașini pentru a pleca la Kremlin. Urma desigur lupta pentru putere.

Toți angajații vilei de la Blijnaia au fost chemați de Beria care le-a ordonat să părăsească Moscova. Unii au cerut să rămână, dar Beria le-a spus: „Dacă nu vreți, veți ajunge acolo, arătându-le degetul îndreptat spre pământ!“

Dar Stăpânul n-a plecat atât de simplu dintre cei vii. Despărțirea sa de popor a fost nebănuț de sângeroasă.

A fost așezat pe catafalc în Sala cu Colnade. Mii și mii de oameni îndurerați au ieșit în stradă. La Moscova soseau trenuri din toate colțurile țării, aducând oamenii pentru a-și lua rămas bun de la omulzeu.

Mulțimea se tot strângea și deodată a început să se miște. Oamenii cădeau și se călcau în picioare. Autorul a participat și el, dar a reușit să se desprindă și astfel să scape de moarte.

În ziua aceea mii de oameni au murit. N-a putut pleca fără sânge. Cei striviți s-au alăturat milioanei de oameni zdrobiți de el.

Tot în acea zi de 5 martie 1953, a mai murit un om. Un om de valoare pentru umanitate. Dar moar-

tea lui a trecut neobservată. Era cunoscutul compozitor Serghei Prokofiev. Văduva sa n-a găsit flori căci peste tot magazinele erau închise, iar toate florile din Moscova împodobeau catafalcul Marelui Stăpân. În același timp pianistul preferat al lui Prokofiev, Sviatoslav Richter, zbura cu un avion special din Tbilisi la Moscova pentru a cânta în sala cu colonade.

S-a hotărât ca trupul lui Stalin să fie îmbălsămat pe termen lung și așezat în Mausoleu lângă maestrul său Lenin.

Stalin a fost așezat în sicriu în uniformă militară având prinse pe tunică medaliile Eroului Uniunii Sovietice, a Eroului Muncii Socialiste și celelalte ordine și medalii. Se propune crearea proiectului pentru construirea unui panteon.

Epoleții și nasturii de pe uniformă ca și stelele Eroului erau de aur. Sarcofagul cu mumia celui de-al doilea zeu bolșevic se afla în fața Mausoleului. Sus pe Mausoleu stăteau camarazii săi credincioși care l-au omorât și acum îl proslăveau pe zeul care s-a petrecut din lumea aceasta. Malencov și Hrusciiov cu căciuli pe cap, iar Beria cu pălărie cu boruri late, semănând cu un mafiot din filme.

După înmormântare, cei patru tovarăși ai lui Stalin, au ordonat interceptarea tuturor telefoanelor lui Vasili, fiul dictatorului.

După trei săptămâni generalul Vasili Stalin este trecut în rezervă fără dreptul de a mai purta uniforma militară. Iar peste o lună l-a arestat, judecat și condamnat la opt ani de închisoare. La ieșire este exilat în Kazan, ca la un an să moară, în anul 1962.

După Vasili a ajuns la închisoare și Beria care l-a arestat.

Execuția călăului s-a petrecut în stilul tipic pe care acesta le ordonase cu puțin timp mai înainte atâtor nevinovați.

Pe Beria l-au legat de un cârlig dintr-un panou de tragere din lemn, legându-i mâinile la spate. El striga neîncetat: „Permiteți-mi să spun...” Dar procurorul general a ordonat: „Astupați-i gura cu un prosop.” Ochii lui Beria sclipeau sălbatic. Ofițerul a apăsat pe trăgaci, iar glonțul l-a nimerit în mijlocul frunții.

Apoi au căzut de la putere pe rând: Malencov, Molotov, Kaganovici și, în sfârșit Hrusciiov.

În timp ce camarazii lui Stalin se distrugau reciproc, a început eliberarea deținuților din lagărele lui. Au apărut oamenii chinuți, slabi, bolnavi, îmbrăcați în haine jerpelite, murdare. Acum s-a eliberat și regizorul Alexei Kapler de care fusese îndrăgostită Zvetlana și pe care Stalin l-a trimis în lagăr.

În ciuda dezvăluirilor făcute de Hrusciiov, legate de crimele lui Stalin, acesta încă se mai afla în mausoleu. Doar după opt ani au hotărât să-l scoată de acolo.

În ziua de 31 decembrie 1961, un detașament de milițieni a golit Piața Roșie și a închis toate căile de acces. Când s-a întunecat, au început să sape o groapă lângă zidul Kremlinului.

Trupul lui Stalin a fost așezat într-un sicriu captușit cu un material roșu. Oamenii au plâns decuplând trupul Stăpânului de la aparatura care-l conservase până atunci. Stalin parcă trăia.

Nasturii și epoleții de aur au fost schimbați cu unii de alamă. Apoi au acoperit corpul cu un material de culoare închisă, lăsându-i fața liberă. La ora 22 a sosit Comisia de reînvmormântare.

Din partea familiei, n-a participat nimeni. După un moment de reculegere, sicriul a fost lăsat în groapă. S-a ordonat ca deasupra să fie puse două plăci de beton. Se temeau parcă să nu iasă de acolo / SIC TRANSIT GLORIA MUNDI!

Acești monștrii ajunși în iad, au prezentat Raportul în fața Satanei. Nici el Stăpânul Infernului n-ar fi putut ucide mai mulți oameni și n-ar fi putut imagina mai multă cruzime, decât au făcut-o ei. Maestrul fusese depășit de elevii lui...

Răul făcut de Dictatură omenirii a fost imens. Doar timpul îl va putea șterge. Metodele folosite au trezit monstrul care zăcea adormit în adâncul subconștientului omenesc. Dar maestrul răului cunoștea puterea malefică a acestuia și s-au folosit de ea.

Dictatura a înjosit ființa umană, privând-o de libertate, distrugând individualismul a forțat omul să adopte regimul de turmă. De aici au decurs toate consecințele nefaste ale sistemului.

Dictatura s-a dovedit a fi o orânduire incompatibilă cu trăsăturile ființei umane care este o creație unică și irepetabilă a naturii.

Astăzi, din nefericire, mai persistă în mentalul multora care au trăit în dictatura comunistă, ideile dogmei cu care au fost îndoctrinați.

Cercetătorul Ralf Dahrendorf afirmă că după un regim dictatorial sunt necesare șase luni pentru a se crea partide și legi noi; șase ani pentru a se putea trece la o economie de piață și nu mai puțin de șazezeci de ani pentru a crea o societate civilizată.

Într-un sondaj de opinie efectuat într-o colectivitate de tineri, s-a pus întrebarea: „Când vom scăpa de tarele comunismului?” Răspunsul unuia dintre tineri a fost edificator: „Atunci când va trece în ne-ființă ultimul om care a trăit în comunism!”

Oare să se fi înșelat acest tânăr?

Fără îndoială că relele cauzate de dictatura comunistă vor dispărea atunci când noile generații vor prelua conducerea statului, instaurând normalitatea.

Dictaturile secolului XX, accidente tragice ale istoriei, vor rămâne în conștiința umanității ca un îngrozitor coșmar.